

Гра відплати. Гадес і Персефона. Книга 4

КУПИТИ

Гадес, бог мертвих, не стає ні на чий бік і не порушує правил. Це принцип: жодних винятків — ні для богів, ні для смертних, навіть для своєї коханої, богині весни Персефони. Зазвичай страх утримує від помсти. Але не цього разу. Коли Гера, богиня жінок і покровителька шлюбу звертається до Гадеса з планом повалення Зевса, бог мертвих відмовляється допомогти. Розлючена Гера погрожує стати на заваді його союзу з Персефоною, а щоб отримати її благословення Гадес має виконати дванадцять небезпечних випробувань.

Між вбивством міфічних чудовиськ і поверненням смертельно небезпечних викрадених артефактів, кожне завдання Гери здається нездійсненним і відвертає його увагу від Персефони, чия власна трагедія змусила її сумніватися, чи може вона бути королевою Підземного світу. Чи зуміє Гадес утримати омріяну рівновагу?

Розділ 1

Гра відплати

Гадес явився у тіні трибуни Еллінського іподрому. Невдовзі скакуни божественних порід мали розпочати перший з трьох забігів, за результатами яких найшвидший заживе слави, ставши одним із найцінніших гіпокампів

Посейдона: коней з риб'ячими хвостами, які тягнули його океанську колісницю. Але Гадес прибув сюди не через цю так звану честь і навіть не через звичне передчуття чергової ризикованої угоди. Він прийшов перевірити правдивість пророцтва оракула, відомого під ім'ям Акакій.

Гадес чув про нього і знав, із чого він жив: це був відомий торговець реліквіями під прикриттям автомайстерні. Гадес із командою вже кілька місяців стежили за його справами. Вони знали про його розпорядок дня, які він віддавав накази і яку отримував кореспонденцію. Саме тому, коли Акакій почав пропонувати смертним пророцтва, Гадес щось запідозрив.

Цей торговець пропонував не просто погляд у майбутнє. Він здобув своєрідне всевідання, що могло відбутися лише з благословення богів або ж володіння реліквією, а оскільки Гадес знав, що це точно не перший варіант, то лишався тільки другий.

Він доручив Іліасу прибути сюди раніше й зробити ставку від його імені, тож тепер сатир стояв біля доріжки, скуйовджене волосся він зачесав назад і зв'язав на потилиці, тому його роги здавалися ще більшими й виразнішими. Гадес попрямував до нього через смугу газону, де недовзі мали змагатися двадцять скакунів. Смертні розступалися перед ним. Попри страх від його присутності, вони не зводили з нього очей з допитливості, що лише підсилилася тепер, коли він відкрито виявив прихильність до жінки, яку вони теж уважали смертною.

Прихильність до Персефони, яка смертною не була, але наполягала на тому, щоб удавати таку. Це тривожило Гадеса значно дужче, ніж він волів визнавати.

Гадес мав небагато слабкостей, серед них перегони, віскі й Персефона — його богиня весни. Перші два пункти в цьому списку ніколи

не заважали його розпорядку дня, ніколи не дарували достатньої втечі від справ, щоб це можна було назвати відволіканням.

Але Персефона була не просто слабкістю, вона була його залежністю. Жаданням, яке він не міг угамувати.

Навіть зараз бог мертвих боровся з підсвідомим бажанням повернутися до неї попри те, що провів із Персефоною вихідні, досліджуючи її, занурюючись у неї. Саме тому він і спізнився. Не хотів лишати її частково з огляду на те, що не був упевнений, чи дочекається вона його повернення до Підземного світу, хай навіть і обіцяла.

Гаряча хвиля роздратування шугнула крізь нього, збурена цими сумнівами.

Він ніколи не сумнівався в собі, але, коли йшлося про Персефону, сумнівався в усьому... навіть у їхній долі.

— Ви спізналися, — сказав Іліас, навіть не глянувши на Гадеса. Сатир пильно дивився на ворота, де коні й жокеї займали свої місця, готуючись до забігу.

— А ти сатир, — відповів Гадес, простежуючи за його поглядом.

Іліас глипнув на нього, питально здійнявши брову від такої зауваги.

— Я гадав, ми стверджуємо очевидне, — сказав Гадес.

Він не любив, коли йому нагадували про його помилки, хоч його найближче коло — зокрема, Геката, богиня чаклунства і магії — тішилося кожною нагодою нагадати Гадесу, що він аж надто схильний помилятися.

А ще їй подобалося називати його дурнем.

— То які вони? — поцікавився Гадес, розглядаючи кожну могутню тварину, коли скакуни ставали у свої пронумеровані стійла.

— Я зробив ставку на Титана, — сказав Іліас. — Як ви ї порадили.

Гадес кивнув і перемкнув увагу на велике табло, де світилась інформація про шанси. Титана розмістили на другому місці.

— Мене здивувало, що ви не обрали Космоса, — сказав Іліас.

Гадес почув те, чого сатир не промовив у голос: Якщо ви хотіли виграти, нащо ставити на Титана? Він знав Космоса і його тренера. Знав, що це улюбленець Посейдона. І тому шанси в інших коней у цьому забігові були невисокі.

Та знов-таки це перегони божественних скакунів, тобто тут можливо все що завгодно.

— Ставка — це перевірка, — відповів Гадес.

Іліас запитально глянув на Гадеса, але той не став нічого пояснювати.

Коні та вершники зайняли свої місця за воротами, й до початку забігу залишалося лише кілька хвилин. Унизу живота Гадес відчував напруження, очікування перегонів, що відбивалося й на захоплених і розфарбованих обличчях натовпу. Кінні перегони, як і ще багато чого в Новій Греції, зазвичай були навіть не про перегони — тут ішлося про моду й статус; і, хоч убрання сюди обирали й не таке видовишне, як на Олімпіан Гала, капелюхи та головні убори не поступалися красою.

— Лорде Гадесе, — чийсь голос привернув його увагу, й, обернувшись, бог побачив Кела Ставроса, який стояв позаду за кілька кроків від нього. Кел був CEO «Епічних комунікацій», медійного конгломерату. Йому належали телевізійні канали, радіостанції, новинні видання, навіть тематичні парки. Серед них і «Новинарня Нових Афін».

Гадес ненавидів пресу з багатьох причин, але Кел Ставрос вибився майже на саму верхівку не лише завдяки тому, що заохочував поширення дезінформації, а й тому, що був маг: смертним, який практикував темну магію і вже мав два попередження за зловживання нею.

Після третього йому заборонять користуватися магією, можливо, покарають.

Як і більшість, смертний тримався на відстані від Гадеса, хоч його поза здавалася буденною: руки він вклав у кишені темно-синіх слаксів зі стрілкою. Його яскраво-блакитні очі аж блищали, й Гадес знав, що то не від захоплення. Коли Кел дивився на бога мертвих, то бачив силу, потенціал.

Бо сам він не мав ані першого, ані другого.

Кел витягнув руки з кишень, щоб уклонитися, і Гадес пильно спостерігав не лише за Келом, а й за тими, хто стояв неподалік, застерігаючи їх не підходити, хай що вони собі надумали, зауваживши цю розмову.

Рекомендована література

Доторк злості. Гадес і Персефона. Книга 5

Гадес і Персефона. Книга 2: Гра долі

Доторк спустошення. Гадес і Персефона. Книга 3

Доторк темряви. Гадес і Персефона. Книга 1

Розпусні загублені хлопці. Книга 2. Темний

Гра богів. Гадес і Персефона. Книга 6

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ